

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 586

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 29 Σεπτεμβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΔΕΙΑ

Έν Αθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	8.50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Έν Ρωσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλανβοῦ καὶ Ἐτιεβάρ : Αἱ Ἀστοργοὶ Μητέρες.
— Καρόλου Μερουβέλ : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματι-
κώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόγδου δὲ Ἀ-
μίτσις : ἸΣΠΑΝΙΑ. — ΤΙΣ Εἶ! ΑΔΤ! διήγημα ἐκ τοῦ
ἰταλικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δε-
ναρίων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

— Όχι! αἰ; λοιπὸν ἀφοῦ σεῖς μόνος ἐρριψοκινδυνεύ-
σατε, διατί θέλετε νὰ ὠφεληθῶ καὶ ἐγὼ ἐκ τῶν κερδῶν
τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης; Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν λοιπὸν πλέον
περὶ αὐτῶν.

— Πολὺ καλὰ, φιλιτάτη μου Ἐσθήρ, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀ-
ρέσκει νὰ σὲ ἀφήσω ἐν τῷ μέλλοντι εἰς τὴν διαθεσιν τῆς
τύχης. Εἶσαι ἄνευ περιουσίας καὶ νομίζω ἐαυτὸν ὑπό-
χρεων διὰ τὸ μέλλον σου.

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε, ἔστω! δέχομαι τὴν ἀξίεραστον
προσφοράν σας καὶ σὰς ἐκφράζω τὰς ἀπείρους μου εὐχα-
ριστίας.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ἡ κυρία Ἐσθήρ Φλορβάλ ἔλαβεν
ἐπιταγὴν 500,000 φράγκων ἐν ὀνόματι τοῦ κόμητος δὲ
Βανδὰμ καὶ πληρωτέαν ὑπὸ τοῦ τραπεζικοῦ οἴκου Μαρτὸν-
Ριστέρ καὶ Σα, ἣν πάραυτα ἐξηργύρωσεν. Ἀκολουθῶς με-
τέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἐγευματίσεν ἐν σπουδῇ καὶ ἀ-
πῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Ραβάνη.

— Ἐλαβα σήμερον τὸ πρῶτὸ τὸ γραμματάκι σου, εἶπεν
αὐτῇ ὁ ἐντίμος αἰσχροκερδὴς κλειὼν τὴν θύραν καὶ βλέ-
πεις ὅτι σὲ ἀνέμεινα. Τί συμβαίνει;

— Πόσας ἡμέρας θὰ ζήσῃ ἀκόμη ἡ «Ἐταιρία τοῦ
Ἀεριοφωτός»; ἠρώτησεν ἡ Ἐσθήρ.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει;

— Μ' ἐνδιαφέρει πολὺ.

— Μήπως σκέπτεσαι νὰ συμβουλευθῆς τὸν δὲ Βανδὰμ
νὰ ἐκποιήσῃ τὰς μετοχὰς του;

— Διατί ὄχι;

— Σ' ἐννοῶ. Θέλεις σὺ μόνη νὰ λάβῃς ὅλην τὴν περι-
ουσίαν του. Νὰ μὴ ὠφεληθῇ κανεὶς ἄλλος. Καὶ ἐγὼ σὲ
λέγω ὅτι ἀπατάσαι.

— Πῶς τοῦτο;

— Βεβασιότατα! Ἡ ὄρα τῆς καταστροφῆς ἐπίκειται
ἐπομένως δὲν θὰ εὕρῃ ἀγοραστὴν ὁ δὲ Βανδὰμ θὰ κατα-
στραφῇ καθ' ὀλοκληρίαν καὶ δὲν θὰ τοῦ μείνῃ τίποτε.

— Θὰ τοῦ μείνῃ ἡ σύζυγός του, εἶπεν ἡ Φλορβάλ μει-
διῶσα.

— Ἡ σύζυγός του! τ' εἶνε αὐτὰ ποῦ λέγεις; Νομίζεις
ὅτι δὲν ἔλαβον τὰ μέτρα μου, ὅπως καταστήσω ἀδύνατον
πᾶσαν συμβίωσιν τοῦ κόμητος μετὰ τῆς κομήσεως δὲ
Βανδὰμ; Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ συμφέροντός σου, ὦραία μου.

— Περὶ ποίων μέτρων ὀμιλεῖς;

— Ἀκουσον. Ἡ πρώτη μου φροντίς, ὅταν ἀνεχώρησα
ἀπὸ τὴν Λαυσαίνην ἦτο νὰ υπάγω εἰς Κλερμόν-Φερράν
καὶ νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν κόμησσαν δὲ Βανδὰμ.

— Ἐτόλμησας;

— Βεβασιότατα, καὶ τὰ διηγήθην ὅλα εἰς τὴν ἀτυχῆ
κυρίαν, ἥτις ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ... Μ' ἐξέβαλο
τῆς οἰκίας, ὅπερ ἄλλως εἶχον προῖδη καὶ ἐπανῆλθον ἡσυ-
χώτατα εἰς Παρισίους. Τί λέγεις περὶ ὧν αὐτῶν; Δὲν
τὰ κατάφερα καλὰ;

— Καὶ ἀκολουθῶς τί ἔκαμες;

— Βραδύτερον ἔγραψα εἰς τὸν πενθερὸν τοῦ κόμητος
κύριον Πασδιὲ καὶ τὸν ἐπληροφόρησα ὅτι ὁ γαμβρός του
ἐσπατάλει ὅλην τὴν περιουσίαν του μὲ μίαν πονηρὰν καὶ
ὅτι ἡ πονηρὰ αὐτῇ ἦτο σύζυγός μου. Δὲν γνωρίζω ἂν ὁ
κύριος Πασδιὲ ἐσκέφθη νὰ αἰτήσῃ δικαστικῶς τὴν διάζευ-
ξιν τῆς κόρης τῆς, εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι εἰς αὐτὸ θὰ
καταλήξῃ.

— Καλὰ. Εἶπέ μοι τώρα, σὲ παρακαλῶ, γνωρίζεις πό-
σας ἡμέρας θὰ ζήσῃ ἀκόμη ἡ Ἐταιρία τοῦ Ἀεριοφωτός;

— Τί σ' ἐνδιαφέρει; Ἄλλ' ἔστω! μάθε λοιπὸν, ἀγα-
πητή μου, ὅτι ἐντὸς δέκα πέντε τὸ πολὺ ἡμερῶν τὸ ἀε-
ριόφως θὰ παύσῃ φωτίζον τὸν κόσμον. Ἄλλ' ἐπαναλαμ-
βάνω, τί σὲ μέλει; Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

— Αὐτὸ ἀποβλέπει ἐμὲ μόνην; οὔτε σ' ἐρωτῶ τί θὰ
κάμῃς τὰς διακοσίας χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας ἐκέρ-
δισας, χωρὶς νὰ λογαριάσω καὶ τὰ ποσὰ τὰ ὅποια ἀγνοῶ...

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι
ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἶσαι διακριτικωτάτη... Δυ-
νάμεθα ὅμως συνεταυριζόμενοι μὲ τὰ κεφάλαιά μας...

— Νὰ λείπουν τ' ἀστεῖα, κύριε Ραβάνη, εἶπε ζωηρῶς
ἡ Φλορβάλ. Μάθετε ὅτι μεταξὺ μας πλέον τὸ πᾶν ἐτελεί-
ωσεν. Σὰς εἶπα ὅτι ἀναλαμβάνω τὴν ἐλευθερίαν μου, τὴν
ὅποιαν ἄλλως τε πολὺ ἀκριβὰ ἐπλήρωσα!

— Τί λέγεις; . . . τὴν ἐπλήρωσας πολὺ ἀκριβὰ!! Ἐ-
χεις περιουσίαν ἄνω τῶν τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων
καὶ παραπονεῖσαι; Μὲ τὴν πίστιν μου, εἶσαι πολὺ ἀπαιτη-
τικὴ! τί περὶ πλέον θέλεις; Ἄλλὰ δὲν πρόκειται τώρα
περὶ αὐτοῦ. Εἶσαι σχεδὸν πλουσία τώρα! καὶ ἐγὼ ἐπίσης,
εἶνε ἀληθές, ἔχω μερικὰ χρήματα, τὰ ὅποια θὰ ὁμολογή-
σῃς ἀπέκτησα ἐντίμως. Χάρης εἰς τὸ ἐφευρετικόν μου πνεῦ-
μα, εἰς τὴν περὶ τὰς ὑποθέσεις ἐμπειρίαν μου, ὀφείλω τὴν

μικράν μου περιουσίαν μετὰ τόσου μεγάλου κόπου κτηθεῖσαν. Λοιπὸν ἴσταν συλλογιζώμαι τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποσον ἐπετύχασαν συνυδάσαντες τὰς δυνάμεις μας καὶ τὰ μέσα μας, μοὶ φαίνεται πολὺ ἀδικον ν' ἀρνησῶμαι νὰ λάβῃς μέρος εἰς συνεταιρισμόν, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἐποριζόμεθα ἀφθονα κέρδη. Καὶ νὰ σοῦ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, σ' ἐνόμιζα κατὰ πολὺ φιλοδοξοτέραν. Ἐνόμιζα ὅτι τότε μόνον θ' ἀπεσύρεσο, ὅταν ἤθελες ἀποκτήσῃς τὸ ἑκατομμύριον, ὅπερ ἄλλως τε διὰ γυναῖκα ὡς σύ, εἶνε πρᾶγμα εὐκολώτατον... Ἀντὶ τούτου καταδικάζουσαι νὰ διάγῃς βίον πτωχῆς ἀστῆς, μετ' εἰσόδημα εἴκοσι μέχρις εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων, εἰσόδημα ἀσήμαντον διὰ τὴν κυρίαν Φλορβάλ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ἔχω τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ μὴ ἐπιθυμῶ περισσώτερα.

— Τώρα ὠμίλησας ὡς σοφός. Ἀρκεῖσαι εἰς τὰ ὀλίγα εἶσαι ὀλιγαρκής... Ἄλλ' ἐὰν δὲν φροντίζεις διὰ τὰ συμφέροντά σου, φρόντισε τοῦλάχιστον διὰ τὴν θυγατέρα σου. Τί θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν τὸ ἀτυχές κοράσιον; διότι, γνωρίζεις πολὺ καλά, ὅτι ὁ πατήρ της δὲν ἔχει καμμίαν περιουσίαν.

— Σιώπησον, ἀνέκραξεν ἡ Ἐσθῆρ δικόψασα αὐτὸν ἀποτόμως, σιώπα, μὴ ὀμιλῆς περὶ τῆς θυγατρὸς μου, σοῦ τὸ ἀπαγορεύω.

— Ἄ! συγγνώμην! εἶπεν ὁ Ραβάνης γελῶν σαρδώνιον, ἔχω μερικὰ δικαίωματα νὰ ἐνδιαφερόμαι περὶ τοῦ τέκνου αὐτοῦ...

— Ψεύδουσαι, ἐπανέλαβεν ἐντόνως ἡ ἐρωμένη τοῦ κόμητος δὲ Βανδάμ, δὲν εἶνε τέκνον σου! ἀκούεις; δὲν εἶνε κόρη σου. Ὅχι! δὲν εἶνε ἰδική σου! Ὁ πατήρ της εἶνε τίμιος ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος τίποτε δὲν ἔχει κοινὸν μετὰ σοῦ, τοῦ ἀθλίου καὶ ἐλεεινοῦ!

— Πολλὰ λέγεις, ἀλλὰ γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ δὲν συγκινοῦμαι ἀπὸ αὐτὰ μὴ καταχρᾶσαι λοιπὸν τῆς ἀναίσθησias μου. Ἄς ἴδωμεν, ποῖος εἶνε ὁ σκοπός σου; Μήπως σκέπτεσαι μετὰ διάλειμμα δέκα πέντε ἐτῶν ν' ἀναλάβῃς τὰ μητρικὰ σου καθήκοντα; Σὲ ἠξεύρω ἰκανὴν δι' ὅλα καὶ δὲν ἀγνοῶ ὅτι ὅταν ὁ διάβολος γηράσῃ... Ἄλλ' ὄχι, αὐτὸ εἶνε πολὺ.

Ἡ κυρία Φλορβάλ ἠγέρθη.

— Φαίνεται, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραβάνης ὅτι ἡ ὀμιλία αὐτῆ δὲν σοῦ ἀρέσει. Ἔστω, δὲν ἐπιμένω. Πότε θὰ σ' ἐπανίδω;

— Θὰ σοῦ γράψω.

— Πολὺ καλά. Ἀλήθεια; παρήτησας τὴν ζωγραφικὴν;

— Τί σ' ἐνδιαφέρει;

— Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι αὐτὸ μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον. Ὅπως δὴ πτε ὅμως εὐχαρίστως θὰ μάθῃς ὅτι ὁ Δερὸς ἔχει τώρα ἄλλην μαθητρίαν.

— Ποῖαν.

— Τὴν Βαλερίαν, ἥτις ἀπὸ τῆς ἐξ Ἰταλίας ἐπανόδου τῆς, ἥτοι πρὸ δέκα μόλις ἡμερῶν, ἐπεσκέφθη τρεῖς φορὰς τὸν ἀρχαῖον διδασκαλὸν σου.

— Ἡ Βαλερία!...

— Μάλιστα, αὐτῆ, ἡ πλουσιωτάτη κόμησσα δὲ Συλόφ. Ὡ! αἱ πληροφορίες μοῦ εἶνε πολὺ ἀκριβεῖς; γνωρίζεις ὅτι εἶμαι περίεργος καὶ ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὰ μαθαίνω ὅλα.

— Εὐχαριστῶ, Ραβάνη, εἶπεν ἡ Φλορβάλ, διευθυνομένη πρὸς τὴν θύραν.

— Τίποτε... Μίαν λέξιν ἀκόμη: Δυσπίστει πρὸς τὴν Βαλερίαν, φίλτατη μου.

— Νὰ δυσπίστῶ πρὸς αὐτὴν! καὶ διατί;

— Χθὲς ἀκόμη συνήντησε τὸν δὲ Βανδάμ εἰς τὸ Δάσος. Συνωμίλησαν ὁμοῦ ἐπὶ μακρόν. Τί εἶπον; ἀγνοῶ.

— Δὲν φοβοῦμαι, διότι τὴν κρατῶ καλά. Δύναμαι νὰ τὴν καταστρέψω ἐνώπιον τοῦ συζύγου της, ἀποκαλύπτουσα εἰς αὐτὸν τὸ παρελθόν της, τὸ ὅποσον ἔχει τὸ μεγαλεῖτερον συμφέρον ν' ἀποκρύπτῃ.

— Πολὺ καλά.

— Δὲν ἔμπορεῖ λοιπὸν εἰς τίποτε νὰ μὲ βλάψῃ καὶ βλέπεις καλῶς ὅτι δὲν τὴν φοβοῦμαι διόλου. Ἄλλως τε, ἐκ ποίας ἀφορμῆς ἤθελε παρακινήσῃ διὰ νὰ μ' ἐκθέσῃ ἐνώπιον τοῦ δὲ Βανδάμ;

— Μμ;... Καὶ ἡ ζωγραφικὴ;... Τέλος σὲ εἰδοποίησα. Γνωρίζεις τί θὰ πράξῃς.

— Ἔσο ἡσυχος.

Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Θὰ μοῦ ἀποδώσῃς ἐπὶ τέλους δικαιοσύνην, εἶπεν αὐτῆ ὁ ἀγύρτης ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της, καὶ θ' ἀναγνωρίσῃς ὅτι ὁ Ραβάνης εἶνε πολὺτίμιος βοηθός, ὥστε νὰ ἔχῃς συμφέρον νὰ μὴ ἀποχωρισθῇς αὐτοῦ.

Κατελθοῦσα τῆς οἰκίας ἡ κυρία Φλορβάλ ἀπέπεμψε τὴν ἀμαξίαν της καὶ διηυθύνθη περὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ βουλευτάρτου Κλισού.

Μεθ' ἡμίσειαν ὄραν ἔκρουε τὸ ρόπτρον τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Γάστωνος Δερὸς.

Ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἤνοιγε μόνος καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἐρωμένης του.

— Αἱ! λοιπὸν! ἐγὼ εἶμαι, εἶπεν ἡ Ἐσθῆρ εἰσελθοῦσα ὡς ἀνέμου πνοῆ καὶ καθεσθεῖσα ἐπὶ ἔδρας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐργαστηρίου.

— Σεις! ἀνέκραξεν ὁ Γάστων.

— Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπανῆλθον εἰς Παρισίον; καὶ βλέπετε, φίλτατέ μου Γάστων, ὅτι ἐκ τῶν πρώων ἐπισκέψεών μου εἶνε ἡ ἰδική σας.

— Χαίρω ὑπερβαλλόντως... ἀλλὰ, πῶς συμβαίνει; διότι ἀληθῶς δὲν μοὶ ἐγράψατε διόλου ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας, καὶ νὰ σας τὸ ὁμολογήσω; δὲν ἤλιπζον πλέον νὰ σας ἐπανίδω.

— Ὅμολογῶ οὐχὶ ἄνευ εὐχαριστήσεως, εἶπεν ἡ Φλορβάλ δι' ὕφους ἐλαφρῶς σαρκαστικοῦ, ὅτι εὐκόλως ἐπαρηγορήθητε διὰ τὴν ἀπουσίαν μου... δὲν ἀδυνατήσατε διόλου, ἀγαπητέ μου.

— Τὸ ὁμολογῶ ταπεινῶς, ἀπήντησεν ὁ Γάστων ὑποκλιθεὶς... Ἡ ἐπιστολή σας, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐστείλατε ὅταν ἀνεχωρήσατε ἐκ Παρισίων, δὲν μοῦ ἔδιδε καθαρὰ νὰ ἐννοήσω ὅτι πᾶσα σχέσις μετὰξὺ μας διακόπτεται; Λοιπὸν, τί ἤθελατε νὰ κάμω; Τὸ ἔλαβον ἀπόφασιν. Αὐτὸ δὲν ἦτο τὸ ὀρθότερον;

— Ἀναμφιβόλως... ἐξ ἄλλου ὅμως ἀποδεικνύει ὅτι δὲν με ἀγαπᾶτε διόλου.

— Ἄς ἴδωμεν, ἀγαπητῆ μου, ἀφήσατε τὰ προοίμια καὶ ὀμιλήσατε τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ. Δὲν ἤλθατε, νομίζω, νὰ με μεμφθῆτε, ὅτι δὲν ἐτίναξα τὰ μυαλά μου ἵστον ἄερα κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας;

— Ὅχι βέβαια... Γνωρίζετε τὴν κόμησσαν δὲ Συλόφ;

— Ἦλθον εἰς τὸ προκείμενον. Λοιπὸν! μάλιστα, τὴν γνωρίζω.

— Διατί δὲν μοὶ τὸ ἐλέγατε πρὸ τόσου καιροῦ;

— Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν τὴν ἐγνώριζα μόλις πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν ἀπέκτησα τὴν γνωριμίαν της.

— Πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν!... Μήπως δίδετε ἐπίσης μαθήματα ζωγραφικῆς εἰς τὴν κόμησσαν;

— Ὅχι. Ἡ κόμησσα ἤλθεν ἀπλούστατα νὰ μ' ἐρωτήσῃ... Ἀλλὰ τί σας ἐνδιαφέρουν αὐτὰ;

— Ἐξηκολούθησατε, παρακαλῶ.

— Ἡ κόμησσα ἤλθε νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἂν δέχωμαι νὰ κάμω τὴν εἰκόνα της. Εἶσθε εὐχαριστημένη;

— Ἦλθε νὰ σας ἐρωτήσῃ ἂν δέχεσθε νὰ κάμετε τὴν εἰκόνα της;... Αὐτὸ εἶνε παράδοξον.

— Ποῦ τὸ εὐρίσκετε τὸ παράδοξον; Ἄπ' ἐναντίας, εἶνε φυσικώτατον εἶμαι ζωγράφος καὶ σας ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εὐρίσκω διόλου παράδοξον νὰ μοῦ παραγγείλῃ μία γυνὴ νὰ κατασκευάσω τὴν εἰκόνα της.

— Ἐγώ!

— Ἐπροδόθης! ἐξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἀστραπᾶς ἐφαίνοντο ἐξακοντίζοντες. Γνωρίζω ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον ἤθελα νὰ μάθω...

— Ἐὰ σοὶ περατηρήσω, ἀγαπητῆ μου Βαλερία, εἶπε μετὰ προσπεποιημένης ψυχραιμίας ἡ Ἐσθήρ, ὅτι σὺ προδίδεσαι καὶ ὄχι ἐγώ· δὲν ἀγαπᾷ διόλου τὸν κ. Δερὸς καὶ δὲν εἶμαι ἐρωμένη του. Ἐὰ ἤμην λοιπὸν εἰλικρινῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐὰν δὲν ἐπρόκειτο ἢ μόνον περὶ ἐμοῦ... Ἄλλ' ὠθοῦμαι ἐκ περιεργείας νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῆς φύσεως τῶν σχέσεων, αἵτινες ἠδύναντο νὰ ὑπάρχωσι μεταξύ τοῦ κυρίου Δερὸς καὶ τῆς κομήσσης δὲ Συλόφ. Ἴδού, διατί ἤλθον, τὸ ὁμολογῶ... καὶ νὰ σοῦ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤλπιζα ὅτι θὰ ἐπληροφορούμην τόσον καλὰ καὶ τόσον ταχέως ἄνευ τῆς ὑποχρεωτικῆς συμπεριφορᾶς σου.

— Μοῦ ὀρκίζεσαι ὅτι δὲν εἶνε ἐραστής σου; διέκοψεν ἡ Βαλερία προσηλώσασα βλέμμα μεστὸν ἀγωνίας ἐπὶ τῆς κυρίας Φλορβάλ.

— Καὶ σὺ μοῦ ὀρκίζεσαι ὅτι δὲν εἶσαι ἐρωμένη του;

— ὦ! βεβαίως! ἀνέκραξεν ἡ Βαλερία, ἥτις ἠγέρθη ἀποτόμως λησμονήσασα τὴν στενοχωρίαν τῆς καὶ ἐπαναλαβοῦσα τὰς δυνάμεις τῆς.

Ἔτεινε τὴν χεῖρά της.

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι, εἶπε μετ' ἐπισήμου ὕφους λίαν ἀντικειμένον πρὸς τὸν χαρακτήρα τῆς σκηνῆς ταύτης.

Ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, μεθ' ὃ ἐπανέλαβε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς:

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ υἱοῦ μου!

— Τὸν υἱόν σου!... ἀνεφώνησεν ἡ Φλορβάλ.

— Ναι, ἔχω υἱόν, ἐξηκολούθησε δι' ὑποκώφου φωνῆς ἡ Βαλερία κατακλιθεῖσα αὐθις ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Ἐχω υἱόν, τὸν ὅποτον δὲν εἶδον πρὸ πολλοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου διὰ παντὸς ἴσως ἀπεχωρίσθην. Δὲν τὸ ἐγνωρίζεις αὐτό· δὲν δύναται κανεὶς νὰ τὰ λέγῃ ὅλα· τί τὰ θέλεις; πάντοτε σοὶ τὸ ἀπέκρυπτον, ἀλλὰ σήμερον... Ἐπιστρέψασα εἰς Παρισίους παρετήρησα εἰς ἓν τῶν εἰκονογραφημένων περιοδικῶν, τὰ ὅποια λαμβάνω, προσωπογραφίαν ἥτις μ' ἐξέπληξεν· ἦτο ἡ προσωπογραφία τοῦ κυρίου Γάστωνος Δερὸς, τὸν ὅποτον αἱ ἐπιτυχίαι του εἰς τὸ τελευταῖον Σαλὸν κατέστησαν σχεδὸν περίφημον. Ἡ εἰκὼν αὕτη μοὶ ἀνέμνησε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ υἱοῦ μου. Ἡ ὁμοιότης ἦτο καταπληκτικὴ, ὥστε δὲν ἠδυνήθην ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδω τὸν κύριον Δερὸς. Μετέβην καὶ τὸν ἐπεσκέφθην εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ τῷ παραγγείλω τὴν εἰκόνα μου· ἐπὶ τῇ θεᾷ του ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω... Δὲν ἠξέυρεις τί τρομεραὶ εἶνε αἱ συγκινήσεις αὗται· πρέπει νὰ ἦσαι μήτηρ, ἀκούεις; διὰ νὰ ἐννοήσης τοὺς σπαραγμοὺς καὶ τὴν χαρὰν, αἰσθήματα ἀντίθετα τὰ ὅποια μία μόνη στιγμὴ περιλαμβάνει... Μετέβην ἄλλην μίαν φορὰν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰς τὸν κύριον Δερὸς καὶ βεβαίως θὰ ὑπάγω πάλιν ἂν καὶ ἡ παρουσία του ἐγείρει ἐν ἐμοὶ τύψεις συνειδήτος, διότι ὑπῆρξα μήτηρ κακὴ, ἄστοργος, ἔλειψεν... Ἐζῆσα μακρὰν τοῦ τέκνου, τὸ ὅποτον ἤμην ὑποχρεωμένη ν' ἀναθρέψω, καὶ τώρα, τὸ γνωρίζω πολὺ καλὰ, δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ λέγωμαι μήτηρ του. Δὲν θὰ μ' ἐπανίδῃ ποτὲ πλέον, ἀλλὰ τούλαχιστον παρηγοροῦμαι εὐροῦσα εἰς τὸν νεανίαν αὐτὸν τὴν ζῶσαν εἰκόνα του, καὶ ὅσον πικρὰ καὶ ἂν ἦνε δι' ἐμὲ ἡ παρηγορία αὕτη μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ μοὶ ἀπέσπων διὰ δευτέραν φορὰν τὸν υἱόν μου, ἐὰν μοὶ ἀπηγόρευον νὰ ἐπανίδω τὸν κύριον Γάστωνα Δερὸς.

Δάκρυα θαλερὰ ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ὑπὸ ὀδύμων συνοδευόμενα.

Ἡ κυρία Φλορβάλ τὴν παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν ἀτενῶς, μεθ' ὃ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς κομήσσης καὶ τῇ εἶπε δι' ὕφους, τὸ ὅποτον προσεπάθει νὰ καταστήσῃ συγκινητικόν:

— Σὲ πιστεύω, ἀγαπητῆ μου Βαλερία· θὰ ὁμολογήσης ὅτι πρότερον δὲν τὰ ἐγνωρίζα αὐτὰ· λησμονήσων ὅ,τι σοῦ εἶπα. Τῇ ἀληθείᾳ, πᾶν ὅ,τι μοὶ ἀνεκοίνωσας, εἶνε πολὺ περιέργων. Ἐχεις λοιπὸν υἱόν, σὺ; διηγήσου μοι τὴν ἱστορίαν.

— Πρὸς τί;... ἔπειτα, καθὼς βλέπεις, ὑποφέρω... Μὴ μ' ἐρωτᾷς τίποτε περισσώτερον, δὲν δύναμαι νὰ ἐξομολογήθω τι πλέον· σὲ ἄφισα νὰ μαντεύσης μέρος τοῦ μυστικοῦ μου· ὀρκίσου μοι τώρα, σ' ἐξορκίζω, νὰ μὴ τὸ ἀποκαλύψῃς ποτὲ εἰς κανένα.

— Δύνασαι νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, εἶπεν ἡ Φλορβάλ ἐγειρομένη. Ἡ ὥρα προχωρεῖ, χαῖρε! Ἐὰν ἐπανεέλθω αὐριον νὰ λάβω εἰδήσεις.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐνηγκαλίσθησαν καὶ ἡ Ἐσθήρ ἐξῆλθεν.

Θ'

Ἀναχωρήσασα τῆς οἰκίας τῆς κομήσσης δὲ Συλόφ ἡ Ἐσθήρ Φλορβάλ, μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ οἰκηματὸς τῆς, ἔνθα εὗρε τὴν δεσποινίδα Ματθίλδην Μιέτ, ἥτις τὴν ἀνέμενεν ἐκεῖ πρὸ ἰκανῆς ὥρας.

— Ὑπέγραψα διὰ τὰς Βερσαλλίας, ἐφώνησεν ἡ νεαρὰ ἠθοποιὸς ἀσπαζομένη τρυφερῶς ἐπὶ τῶν παρειῶν τὴν φίλην τῆς. Ἐὰ ἤμην πλησίον τῶν Παρισίων καὶ θὰ βλεπώμεθα ὁσάκις θέλομεν.

— Πότε ἀρχίζου αἱ παραστάσεις σας;

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας... ἀλήθεια, ξεύρεις ποίαν συνήντησα εἰς τὸ Μπουλλιέ;

— Ὅχι.

— Τὴν κυρίαν Ἐρβελότ.

— Μπᾶ! Πῶς συμβαίνει νὰ μὴ εὕρισκεται εἰς Κλερμόν-Φερμάν; Τὸ θέατρον ἤρξατο τῶν παραστάσεων του πρὸ ἕξι σχεδὸν ἑβδομάδων.

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ἡ κυρία Ἐρβελότ παρήτησε τὸν σύζυγόν της.

— Παρήτησε τὸν σύζυγόν της! ἀνέκραξεν ἡ Φλορβάλ. Ἀδύνατον!

— Καὶ ἐγὼ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἀληθέστατον, τόσον, ὅσον εἶνε ἀληθές ὅτι εὕρισκομαι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὴν οἰκίαν σου.

— Καὶ διατί τὸν ἐγκατέλειψεν;

— Ἠγάπα νεαρὸν ἠθοποιὸν τοῦ θιάσου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀνεχώρησε. Τώρα ζητεῖ θιάσον.

— Τί μοῦ λέγεις;

— Ναι. Πρὸς τούτοις μοῦ εἶπε πολλὰ, τὰ ὅποια σὲ ἀποβλέπουν.

— Δηλαδή!

— Μοῦ διηγήθη ὅλην σου τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν, καθὼς μοῦ εἶπε, γινώσκει ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, ὅτι δὲν εἶσαι νυμφευμένη, ὅτι ὁ νομιζόμενος ἢ λεγόμενος σύζυγός σου κύριος Φλορβάλ, καλεῖται ἀπλοῦστατα Ραβάνης...

— Ἐλα δά! τί ἀνοησίας!

— Αὐτὸ τῆς ἐπανέλαβα καὶ ἐγώ.

— Μ' ἐσυκοφαντήσεν ἀσυστόλως. Εἶνε γυνὴ ἔλειψεν αὕτη ἡ κυρία Ἐρβελότ.

— Φαίνεται ὅτι σὲ μισεῖ ὑπερβολικὰ καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ σὲ βλάψῃ, θὰ τὸ ἐπραττεν εὐχαρίστως. Κρίνω περιττὸν νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι δὲν ἔδωσα καμμίαν πίστιν εἰς τὰ ψεῦδη τῆς καὶ εἰς τὰς συκοφαντίας τῆς.

— Σ' εὐχαριστῶ, διότι μοῦ τὰ ἀνακοίνωσας, εἶπε μετὰ τινος ὀργῆς ἡ κυρία Φλορβάλ.

Ἦνοιξε μικρὸν σῦρτην τοῦ γραφείου τῆς, ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ φύλλον χάρτου ἐπιστολιμαίου, ἔγραψεν ἐν σπουδῇ ὀλίγας λέξεις, μεθ' ὃ, ἐσωκλείσασα αὐτὸ ἐν φακέλλῳ, ἐπέγραψε τὴν διεύθυνσιν.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ὅσον ἀφορᾷ αὐτὸν τὸν μαῦρον, ἄς μὴ σᾶς ἐνοχλῇ ἡ παρουσία του. (Σελ. 863).

Πόσον κακὴ ἡ πενία !

Θὰ τῷ εὕρισκον σύζυγον ἐν τῷ τόπῳ καὶ θὰ ἔμενον ὁμοῦ, αἰετὶ ἀδελφαὶ θ' ἀνέτρεφον τὰ τέκνα τοῦ πρεσβυτέρου τῶν ἀδελφοῦ. Ἡ ἐπιστολὴ ἀπέπνευε βαθεῖαν καὶ εἰλικρινῆ τρυφερότητα. Αἱ ἀδελφί προέθετον ἐκάστη τὰ ἰδικά της.

Ἡ Ὑδίννη, ἡ μικροτέρα, ἔγραψε :

« Μὴ ἀπελπίζου, Φραγκίσκο· ὀλίγας μόνον κακὰς ἡμέρας ἔχεις νὰ διέλθῃς. Θὰ ἐπιτύχῃς τὸ σταδίον σου καὶ ἔπειτα θὰ εὕρῃς μίαν ὠραίαν σύντροφον τοῦ βίου σου. » Πῶς νὰ μὴ ἀγαπηθῇ; σύ, ὁ τόσον εὐθύς, ἀγαθὸς καὶ προσηνής; θὰ ἐπιτύχῃς, διότι τὸ ἀξίζεις καὶ θὰ χιρίωμεν διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Κράτει τὰ χρήματά σου καὶ μὴ φροντίζῃς δι' ἡμᾶς, οὐδένος στερούμεθα. »

Καὶ συνεπέρινε μετὰ τινος ὑπερηφανίας :

« Μὴ λησμόνει ὅτι εἶσαι ὁ βαρῶνος Φραγκίσκος δὲ Γκέρον καὶ ὅτι ὀρεῖλεις νὰ μᾶς τιμήσῃς. »

Ὁ βαρῶνος Φραγκίσκος δὲ Γκέρον, δικηγόρος τοῦ μέλλοντος καὶ πρὸς τὸ παρὸν γραφεὺς τοῦ συμβολαιογράφου Ἀρδουίνου, ἐξήτασε τὸν πρόδομον κατὰ πάσαν διεύθυνσιν καὶ, ἰδὼν ὅτι ἦτο μόνος, ἠσπάσθη τὰς ἀγαπητὰς τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του ὑπογραφὰς καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα.

Ἦτο ὀγδόη ὥρα.

Διαβάνων πρὸ τῆς θύρας τῆς γείτονός του, ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Οὐδεὶς κρότος.

καρδίαι των έραστών έπιτείνουσι τούς παλμούς των και ό έρωσ ψελλίζει τά προανακρούσματα του πόθου.

— Πόσον είσθε ώραιά απόψε, 'Ιωάννα! είπεν ό νέος μετά τινα σιγήν.

— Σας φαίνομαι;

— Βεβαίως. Γνωρίζετε ότι μαζύ σας είμαι είλικρινής.

— Διά τούτο ήθέλησα νά σας κάμω τήν τιμήν!

— Πώς;

— Μοι έζητήσατε περίπατον... συνέντευξιν, διά μίαν άπ' αύτάς τας ώραιάς έσπέρας... λοιπόν είργάσθην κατ' αύτάς τας ήμέρας.

— "Η μάλλον τας νύκτας!

— 'Αδιάφορον! 'Εκαλλωπίσθη! Και βλέπετε...

"Εκαμεν άφελή κίνησιν φιλαρεσκείας.

— Αυτό λοιπόν έζήτουν! Κουράζεσθε!

— Δέν με κουράζουν αύτά, ήσυχάσατε... 'Αντέχω. 'Εχω ύποστη σκληράς δοκιμασίας! 'Εάν έγνωρίζατε πόσον τώρα ζω τερπνώς! Ούτε έπιπόνους πορείας έχω μετά τό έργον, ούτε ιδίως ένοχλούμαι από ανθρώπους, οι όποιοι τόσο μ' έτρόμαζον! Και έπειτα, προσέθηκε στηρίζουσα άκουσίως τόν βραχίονα είς τόν του νέου, εύτυχής άληθώς ήμην έχουσα γείτονα όποιος είσθε σεις. Συνδιαλεγόμεθα. Σας άκούω διευθετούντα τά βιβλία σας... 'Ενίοτε γράφετε... Τό μαντεύω μάλλον ή τό έννοώ... και λέγω: «Γράφει προς τήν μητέρα του... προς τας άδελφάς του...» και μοι φαίνεται ότι είμαι όλιγώτερον μόνη, ότι έχω τινά πλησίον μου, σκεπτόμενον ώς έμέ... 'Αλλά πού θ' άπολήξωμεν μέ αυτό; Είς μίαν λύπην άργότερον... είς τήν εκ της άπωλείας λύπην!

"Υψωσε τούς ώλους.

— Μπά! υπέλαθε, τόσο τó χειρότερον. Θα έχωμεν όπωσδήποτε ώραιάς τινάς στιγμάς έν τή παρελθόντι!

Και ζωηρώς:

— Ποϋ πηγαίνομεν;

— "Οπου θέλετε.

'Εξηκολούθησαν τήν πορείαν των προς τήν Βασιλικήν 'Οδόν και τήν πλατείαν 'Ομοιοίας.

'Ο σκοπός του περιπάτου τούς ήτο κατά βάθος άδιάφορος, ήρκει νά έμενον όμοϋ και νά ήκουον τούς παλμούς των καρδιών των.

'Εκείνη και πάλιν υπέλαθεν:

— 'Ομιλήσωμεν διά σας, διά τας φιλοδοξίας σας, διότι δικαιούσθε νά έχετε τοιαύτας σεις, άνήρ, ένφ' δι' ήμας... δέν υπάρχει μέλλον! Τό ιδιόν μου τó γνωρίζετε. Τριακόσια φράγκα κατά μήνα! και άν έπιτύχω τούτο!... Ποθείτε σεις νά γίνετε μέγας δικηγόρος...

— "Αν δυνθώ!

— Βεβαίως θα δυνθήητε, μέ θάρρος και ύπομονήν. Θα κερδίζετε πολλά, δέν είνε άληθές;

— "Οταν έπιτύχη τις.

— Θα έπιτύχετε!

— 'Ο Θεός νά σας είσακούση!

— Και έπειτα, άφού άποκτήσετε φήμην, θα συζητήητε καμμίαν πλουσίαν κληρονόμον.

— 'Ιωάννα, είπεν ίκετευτικώς.

— "Ω! δύνασθε κάλλιστα νά τó είπητε είς έμέ, ώς φίλος! Τί είμεθα; Δύο σύντροφοι! Δύο γείτονες, τούς όποιους ή τύχη προσήγγισεν! 'Εχετε τó μέλλον' έγώ, όχι! Εϋχομαι διά σας και ύποτάσσομαι είς τήν τύχην μου. 'Ιδού ή θέσις μας. Θα νυμφευθήτε λοιπόν!

— Και σεις, 'Ιωάννα;

— 'Εγώ, οϋδέποτε.

— Διατί;

— 'Αδυνατώ νά τó εξηγήσω, τó αισθάνομαι. Πώς νά σκεφθή τις είς έμέ; Πτωχήν κόρην, δίχως όνομα, δίχως προικα, δίχως έλπίδας...

'Επειράθη νά μειδιάση και ήλλαξεν άποτόμως θέμα δ-μιλίαις.

'Ερθασαν είς τά 'Ηλύσια Πεδία, προς τó μέρος των ώδικών καφενειών, ών αι μουσικαι παρηγον κρότον έκκωφρίνοντα.

Τό άερίοφως έφώτιζεν εκ των κάτω τά φυλλώματα φανταστικώς και ό περίπατος αύτός ένειχε τήν όψιν αίθερίου διακόσμου.

Πληθούς άμαξών έβαινον προς τήν Θριαμβευτικήν 'Αψίδα, άποκομίζουσαι νέους εύθυμούντας ή ζεύγη έραστών.

'Εν τή σκιά των διόδων, γυναίκες, έν ιδιορρόθμω καλλωπισμῳ, εκάθηντο μόναί έξωθεν καφενειών.

'Ο νέος και ή 'Ιωάννα εξέλεξαν μέρος τι ήττον θορυβώδες.

Πέραν του θερινού 'Ιπποδρομίου, εύρον όλίγην γαλήνην.

— 'Εάν ήσθε πλουσία, ήρώτησεν ό Φραγκίσκος, θα ήγαπατε τούς Παρισίους;

— "Ω! όχι!

— Πώς λοιπόν ήθέλετε νά έζήητε;

— Μήπως έλαβον ποτέ καιρόν νά σκεφθώ διά τούτο; Και έπειτα προς τί νά άφιέμεθα είς ματαίας όνειροπολήσεις;

— Ματαίας; τίς οίδε;

— Καλά! 'Εάν ήμην πλουσία, είπεν ή 'Ιωάννα, θα κατέφευγον είς μονήρη έξοχήν... Θα εξέλεγον εκεί ώρατον και χλοάζοντα τόπον προς διαμονήν... Και εύτυχεις μόνον θα ήθελον εκεί νά έβλεπον. Τόσην θλίψιν έμποιούν οι στερούμενοι πάντων! 'Εάν διεβαίνομεν άπ' έδώ μέ πολυτελή άμαξαν, ή θέα των έπαυτών δέν θα μας άφήρει τήν εύχαρίστησιν;... Είς τήν Βρετάννην σας τόσο δύναται τις νά ζή έν εύτυχία και άγαθοεργών!

— Σας άρέσκει;

— 'Αναμφιβόλως

'Ο διδάκτωρ της νομικής έθλιψε τήν χείρα της συντρόφου του μετά ζωηρότητος πλείονος ίσως του δένοντος και άτενίζων αύτήν βαθέως είς τούς όφθαλμούς:

— Μόνη, έψιθύρισεν.

'Εκείνη έμειδιάσε μελαγχολικώς και έν τή μειδιάματι της άπεκάλυψε δύο σειράς μαργαριτωδών όδόντων.

— "Οταν νέα τις είνε πλουσία, άπήνησε μετ' άδιοράτου δόσεως κακεντρεχείας, σπανίως μένει μόνη και έγώ προς στιγμήν υπέθεσα ότι ήμην πλουσία... 'Ατυχώς οι πύργοι μου ήσαν του άέρος.

Και διά τόνου ίκετευτικῳ:

— Δέν έπιστρέφομεν; είπεν.

— 'Από τώρα;

— Σας παρακαλώ.

— Πραχωρήσατέ μου όλίγας στιγμάς.

— Βλέπετε... 'Ετήρησα τήν ύπόσχεσιν μου... 'Ηλθον...

'Εγίνα ώραιά... άλλ' αύριον πρέπει νά μεταβώ πάλιν είς τó κατάστημα! Τό όνειρον θα τó άντικαταστήση πάλιν ή πραγματικότητα. Δέν είνε τόσο λαμπρά ή πραγματικότης!...

— 'Ισως καταστή τοιαύτη...

'Η νεανίς έσεισε τήν κεφαλήν.

— Διά σας ναί... και σας τó εύχομαι έξ όλης καρδίας...

Δι' έμέ, οϋδέποτε!

'Ο Φραγκίσκος Γκέρν διετέλει δέσμιος ύπό τά θέληγτρα αύτης της άπλότητος και χάριτος. 'Εσκέπτετο ότι έκράτει είς χείρας του θησαυρόν, ότι τó πτωχόν αύτό και είς εργασία καταδικασμένον ύπό της τύχης παιδίον ήτο ζύμης άνωτέρας, καλλονής άγγελικης και θάρρους άκαταβλήτου' ότι άν έγκατέλειπεν αύτόν τόν άδάμαντα θα διετέλει έν αιωνία μετανοία.

'Η ιδέα αύτή τόν έτυράννει από της πρώτης ήμέρας, άφ' ης στιγμής τήν είδεν είς τó παράθυρον έν τή ήμίφωτι της έσπέρας.

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν εἰς ταῦρος ἔθεσε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν κοιλιάν ἵππου τινός, ἀνύψωσεν ἵππον καὶ ἵππέα καὶ περιχαραγῶν αὐτοὺς ἐπ' ὀλίγον ἐν θριάμβῳ διὰ μέσου τοῦ σταδίου, τοὺς ἐτίναξε κατὰ γῆς ἀμφοτέρους ὡς ἓνα σάκκον μὲ ράκη.

Ἄλλος ταῦρος ἐφάνευσε τέσσαρας ἵππους ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν.

Τρίτος ταῦρος προσέβαλε τόσον κακῶς ἓνα picador, ὥστε οὗτος ἔπεσεν, ἐκτύπησεν ἢ κεφαλὴν του εἰς τὸ περίφραγμα, ἐλιποθύμησε καὶ μετηνέχθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἄλλ' οὔτε διὰ τοῦτο, οὔτε δι' οἰονδήποτε τραυματισμόν, ὅσον σπουδαῖος καὶ ἂν εἶνε, οὔτε ἀκόμη διὰ τὸν θάνατον ἐνός torero διακόπτεται τὸ θέαμα.

Τὸ πρόγραμμα τὸ ἀναγράφει. Ἐὰν ἀποθάνῃ τις, εἶνε ἔτοιμος ἄλλος νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ.

Ὁ ταῦρος δὲν ἐπιτίθεται πάντοτε. Τινὲς τούτων εἶνε δειλοὶ, προχωροῦν ἐναντίον τοῦ picador, ἀλλ' αἰφνης σταματοῦν καὶ μετὰ τινὰς δισταγμοὺς τρέπονται εἰς φυγὴν.

Ἄλλοι μετὰ τὴν πρώτην ἐπιθεσιν δὲν ἐπιτίθενται πλέον.

Ἄλλοι ἐκ φύσεως πρᾶοι καὶ ἀγαθοί, οὔτε ἀπαντοῦν κἂν εἰς τὰς προκλήσεις, ἀφίνου νὰ ἐπιτίθεται κατ' αὐτῶν ὁ picador, νὰ βυθίζῃ εἰς τὸν αὐχένα αὐτῶν τὸ δόρυ, ὀπισθοχωροῦν, σείου τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ ἔλεγον: — Δὲν θέλω! — Φεύγουν καὶ ἀκολούθως στρέφου αἰφνιδίως νὰ παρατηρήσουν μὲ ἐκπεπληγμένον ὕψος τὸ σηῆνος τῶν capeadores, οἵτινες τοὺς καταδιώκουν, ὡς νὰ ἤθελον νὰ ἐρωτήσουν:

— Τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ; Τί σὰς ἔκαμα; Διατί θέλετε νὰ μὲ φονεύσετε;

Τότε τὸ πλῆθος ἐκρήγνυται εἰς ὕβρεις κατὰ τοῦ δειλοῦ ταύρου, κατὰ τοῦ ἐργολάβου, κατὰ τῶν toreros καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ ἐπὶ τοῦ toril εὐρισκόμενοι ἐρασιτέχναι, ἔπειτα οἱ θεαταὶ ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἡλίου, ἔπειτα οἱ κύριοι ἐκ τοῦ μέρους τῆς σκιᾶς, ἔπειτα αἱ κυραὶ, ἔπειτα ὅλοι οἱ θεαταὶ τοῦ Κίρκου κραυγάζου ἐν μιᾷ φωνῇ:

— Banderillas de fuego! (Τὰ ἀκόντια τοῦ πυρός!)

Ἡ κραυγὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν δήμαρχον. Αἱ banderillas de fuego χρησιμεύου νὰ ἐξαγορίου τὸν ταῦρον. Εἶνε ἀκόντια φέροντα εἰς τὸ ἄκρον πυροτέχνημά τι, ὅπερ ἀνάπτει καθ' ἣν στιγμὴν ἡ αἰχμὴ εἰσδύει εἰς τὰς σάρκας καὶ καίει τὴν πληγὴν προξενοῦν ὀξυτάτον πόνον καὶ ζαλίζει καὶ παροργίζει τὸ ζῶον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀπὸ δειλὸν γίνεσθαι τολμηρόν, ἀπὸ ἥσυχον μανιωδές.

Διὰ νὰ μεταχειρισθῶν τὰς banderillas de fuego ἀπαιτεῖται ἡ ἀδεια τοῦ δημάρχου. Ἐὰν ὁ δήμαρχος δισταῖ νὰ δώσῃ τὴν ἀδειαν, ὅλοι οἱ θεαταὶ ἐγείρονται, τότε δὲ τὸ θέαμα εἶνε ἐξαισιον. Βλέπετε δέκα χιλιάδας μανδήλια κινούμενα ὡς σημαίας δέκα συνταγματῶν λοχγοφόρων καὶ σχηματίζοντα ἀπὸ τῶν θεωρείων μέχρι τοῦ σταδίου λευκὴν τάπητα κυματίζοντα, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαφανίζεται σχεδὸν τὸ πλῆθος καὶ δέκα χιλιάδες φωναὶ κραυγάζου:

— Fuego! Fuego! Fuego!

Τότε ὁ δήμαρχος ἐνδίδει, ἀλλ' ἐὰν ἐπιμένῃ εἰς τὸ ὄχι του, τὰ μανδήλια ἐξαφανίζονται, ἐγείρονται οἱ γρόνθοι καὶ αἱ ράβδοι, ἀρχίζου αἱ ὕβρεις:

— Βλάκα, ἀνότητε, παληάνθρωπε, ἄθλιε.

— Las banderillas al Alcalde! (Τὰ ἀκόντια κατὰ τοῦ δημάρχου)!

— Fuego al Alcalde! (Φωτιὰ τοῦ δημάρχου)!

Ἡ ἀγωνία τοῦ ταύρου εἶνε φρικώδης. Ἐνίοτε ὁ torero δὲν διευθύνει καλῶς τὸ κτύπημα καὶ τὸ ξίφος βυθίζεται μὲν μέχρι τῆς λαβῆς, ἀλλ' οὐχὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καρδίαν. Τότε ὁ ταῦρος τρέχει ἀνὰ τὸ στάδιον μὲ τὸ ξίφος βυθισμένον εἰς τὰς σάρκας του, βάζων τὸ ἔδαφος μὲ τὸ αἷμα του, ἐκβάλλων ὀξυτάτους μυκηθμούς, συστρεφόμενος καὶ προσπαθῶν κατὰ χιλίους τρόπους νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ μαρτύριον ἐκεῖνο· κατὰ τὸν ὀρμητικὸν δὲ τοῦτον δρόμον ἄλλοτε μὲν τὸ ξίφος ἀποσπάται ἐκ τῆς πληγῆς, ἄλλοτε δὲ βυθίζεται ἔτι βαθύτερον, ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Πολλάκις ὁ espada εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καταφέρῃ καὶ δεύτερον ξιφισμόν, οὐχὶ σπανίως δὲ καὶ τρίτον καὶ ἐνίοτε καὶ τέταρτον. Ὁ ταῦρος χύνει ποταμὸν αἵματος. Ὅλοι αἱ capas τῶν capeadores εἶνε βαμμέναι εἰς τὸ αἷμα, ὁ espada φέρει κηλίδας αἵματος, τὸ περίφραγμα ἐπίσης, πανταχοῦ ρεῖ αἷμα· οἱ θεαταὶ κτηγανακτιζόμενοι ὕβριζου τὸν torero.

Ἐνίοτε ὁ ταῦρος, καιρίως πληγωμένος, πίπτει κατὰ γῆς, ἀλλὰ δὲν ἀποθνήσκει καὶ μένει ἐκεῖ ἀκίνητος, μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, ἀπειλητικός, ὡς νὰ ἔλεγε:

— Ἐλθετε, δολοφόνοι, ἐὰν τολμάτε!

Τότε ἡ πάλῃ θεωρεῖται ὡς λήξασα καὶ πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ ὁ ταῦρος τῆς ἀγωνίας· ἀνθρωπὸς τις μυστηριώδης πηδᾷ ἐκ τοῦ περιφράγματος, πλησιάζει ἀκροποδητί, τοποθετεῖται ὀπισθεν τοῦ ταύρου καὶ ἐν καταλλήλῃ στιγμῇ βυθίζει εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐγχειρίδιον, ὅπερ διαπερᾷ τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἐπιφέρει τὸν θάνατον.

Πολλάκις οὔτε τοῦτο ἐπιτυγχάνει. Ὁ μυστηριώδης ἀνθρωπὸς ὀφείλει τότε νὰ δώσῃ δεύτερον, τρίτον καὶ τέταρτον ἀκόμη κτύπημα. Τότε ἡ ἀγανάκτησις τοῦ λαοῦ ἐκρήγνυται ὡς κεραυνός. Τὸν ἀποκαλοῦν δῆμιον, δειλόν, ἄτιμον, εὐχονται τὸν θάνατόν του, ἐὰν τὸν εἶχον εἰς τὰς χεῖράς των, θά τὸν κατεσπάραιτον ὡς σκύλον.

Ἄλλοτε ὁ ταῦρος, θανασίμως πληγωμένος, κλονεῖται ὀλίγον προτοῦ νὰ πέσῃ καὶ κλονούμενος ἀπομακρύνεται βραδέως τοῦ τόπου, ὅπου ἐπληρώθη καὶ πηγαίνει νὰ ἐκπνεύσῃ ἐν εἰρήνῃ εἰς ἄλλο μέρος. Ὅλοι οἱ toreros τὸν ἀκολουθοῦν ἐξ ἀποστάσεώς τινος βαίνοντες βραδέως ὡς πένθιμος συνοδία.

Τὸ πλῆθος παρακολουθεῖ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὅλας τὰς κινήσεις του, ἀριθμεῖ τὰ βήματά του, μετρεῖ τὴν πρόοδον τῆς ἀγωνίας. Βεβητα σιγῇ συνοδεύει τὰς τελευταίας στιγμὰς του Ὁ θάνατός του ἔχει τι τὸ μεγαλοπρεπές καὶ ἐπιβάλλον.

Ἐπάρχου ταῦροι ἀδάμαστοι, οἵτινες δὲν κύπτου τὸν αὐχένα εἰμὴ ἐκπνέοντες τὴν τελευταίαν πνοήν· ταῦροι οἵτινες χύνοντες ρυάκια αἵματος ἐκ τοῦ στόματος, ἀπειλοῦν ἀκόμη· ταῦροι οἵτινες δεκάκις πληγωμένοι διὰ ξίφους, δι' ἐγχειρίδιου, χωρὶς αἷμα πλέον, ὑψίνου ἀκόμη τὴν κεφαλὴν μὲ τόσον ἀγέρωχον κίνησιν, ὥστε τὸ σηῆνος τῶν καταδιωκτῶν τῶν ὀπισθοχωρεῖ μέχρι τοῦ ἡμίσεος τοῦ σταδίου· ταῦροι, τῶν ὁποίων ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου εἶνε φοβερωτέρα τῆς ἀρχικῆς τῶν μανίας, οἱ ὅποιοι σχίζου τοὺς νεκροὺς ἵππους, θραύου τὸ περίφραγμα, ποδοπατοῦν ἀγρίως τὰς ἀνὰ τὸ στάδιον διεσπαρμένας capas, πηδοῦν

ἔξω τοῦ πρώτου περιφράγματος, τρέχουν περίξ αὐτοῦ μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ παρτηροῦντες τοὺς θεατὰς μὲ προκλητικὸν ὕφος, πίπτουν, ἐγείρονται πάλιν, ἐκπνέουν μωκώμενοι.

Ἡ ἀγωνία τῶν ἵππων εἶνε βραχυτέρα, ἀλλὰ ἀλγεινότερα. Μερικῶν ὁ ταῦρος θραύει τὸν πόδα, ἄλλων διαπερᾶ τὸν λαϊμὸν ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο, ἄλλους φονεύει ἀμέσως μὲ ἓν κτύπημα εἰς τὸ στήθος χωρὶς οὔτε σταγῶν αἵματος νὰ γυθῆ, ἄλλοι κυριευόμενοι ὑπὸ τρόμου, τρέχουν δρομαίως κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς καὶ κτυποῦντες, τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ περίφραγμα πίπτουν νεκροί, ἄλλοι πρὶν ἀποθάνουν ψυχορραγοῦν ἐπὶ μακρὸν ἐντὸς λίμνης αἵματος, ἄλλοι πληγωμένοι, αἰμόφυρτοι, ξεκοιλιασμένοι, ἐξηρωμένοι, καλπάζουν ἀκόμη μὲ ἀπεγνωσμένην μανίαν, ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ ταύρου, πίπτουν, ἐγείρονται ἐκ νέου καὶ μάχονται ἀκόμη, μέχρις οὐ μεταφέρονται ἔξω τοῦ σταδίου, ἀποκαμωμένοι, ἀλλὰ ζωντανοὶ ἀκόμη. Καὶ τότε τοὺς βάζουν τὰ ἔντερα εἰς τὴν θέσιν των, ράπτουν τὴν κοιλίαν των καὶ χρησιμεύουν δι' ἄλλοτε. Ἄλλοι ἔντρομοὶ ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ ταύρου, τρέμουν καθ' ὅλα αὐτῶν τὰ μέλη, τύπτουν τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν, ὀπισθοχωροῦν, χρεμετίζουσι, δὲν θέλουσι νὰ ἀποθάνουν, οὗτοι δὲ κινοῦν περισσότερον τὸν οἶκτον.

Ἐνίοτε εἰς μόνος ταῦρος φονεύει πέντε ἄλλοτε πάλιν ἐν μιᾷ corrida θνήσκουν εἴκοσι ὅλοι οἱ picadores εἶνε βαμμένοι εἰς τὸ αἷμα, τὸ στάδιον πλήρες ἐντοσθίων ἀχνιζόντων, οἱ ταῦροι ἀπέκαμαν φονεύοντες.

Καὶ οἱ toreros δὲ ἔχουν τὰς κακὰς των στιγμὰς. Οἱ picadores ἐνίοτε ἀντὶ νὰ πέσουν ὑπὸ τὸν ἵππον, πίπτουν μεταξὺ ἵππου καὶ ταύρου· τότε οὗτος ὁρμᾷ κατ' αὐτῶν διὰ νὰ τοὺς φονεύσῃ· τὸ πλῆθος κραυγάζει, ἀλλὰ τολμηρὸς τις capeador ρίπτει τὴν cara ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θηρίου καὶ διακινδυνεύων τὴν ἰδίαν ζωὴν σώζει τὴν τοῦ συντρόφου του.

Συχνάκις ὁ ταῦρος ἀντὶ νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τῆς muleta, ὁρμᾷ κατὰ τοῦ espada, τὸν ἐπιψάσει, τὸν πολιορκεῖ, τὸν διώκει, τὸν ἀναγκάζει νὰ ρίψῃ μακρὰν τὸ ξίφος καὶ νὰ ζητήσῃ σωτηρίαν ὠχρὸς καὶ τρέμων ὀπισθεν τοῦ περιφράγματος.

Ἐνίοτε τὸν ὠθεῖ διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τὸν ρίπτει κάτω· ὁ espada ἐξαφανίζεται ἐντὸς νέφους κονιορτοῦ, τὸ πλῆθος κραυγάζει: — Ἀπέθανεν! — ὁ ταῦρος παρέρχεται, ὁ espada ἐσώθη.

Ἄλλοτε τὸν καταφθάνει, τὸν ἀνυψοῖ διὰ τῆς κεφαλῆς του καὶ τὸν ἐκσπενδονίζει μακράν.

Οὐχὶ σπανίως ὁ ταῦρος δὲν ἐπιτρέπει ἵνα τὸ ξίφος λαβῇ τὴν πρέπουσαν κατ' αὐτοῦ διεύθυνσιν, ὁ matador (φονεὺς) δὲν κατορθώνει νὰ τὸν ἀντικρίσῃ κατὰ μέτωπον καὶ ἐπειδὴ κατὰ τοὺς κανονισμοὺς δὲν εἴμπορεῖ νὰ τὸν πληγώσῃ παρὰ εἰς ὠρισμένον σημεῖον καὶ καθ' ὠρισμένον τρόπον, κουράζεται ματαίως ἐπὶ μακρὸν καὶ κουραζόμενος συγχίζεται καὶ διατρέχει ἑκατοντάκις τὸν κίνδυνον νὰ φονευθῇ ἐν τοσοῦτῃ τὸ πλῆθος ὠρύεται, συρίζει, τὸν προπηλακίζει· μέχρις οὐ ὁ δυστυχὴς ἀπηλπισμένος, ἀποφασίζει νὰ φονεύσῃ ἢ νὰ ἀποθάνῃ καὶ βυθίζει τὸ ξίφος ὅπως ἤθελε τύχει· καὶ ἢ ἐπιτυχάνει καὶ ἀναβιβάζεται μέχρις οὐρανοῦ ἢ ἀποτυχάνει καὶ ἐξευτελιζεται, περιπέζεται, δέχεται βροχὴν ἀπὸ πορτοκαλλόφλουδαις καὶ ἂν ἀκόμη εἶνε ὁ πλέον ἀτρόμητος, ὁ πλέον ἔξοχος, ὁ πλέον φημισμένος torero τῆς Ἰσπανίας.

Καὶ εἰς αὐτὸ δὲ τὸ πλῆθος, διαρκούντος τοῦ θεάματος, συμβαίνουν ἀπειρα ἐπεισόδια. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκρήγνυται ἕρις τις μεταξὺ δύο θεατῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πλῆθος εἶνε τὸσον πυκνόν, δέχονται ἐνίοτε τοὺς ραβδισμοὺς οἱ παρακείμενοι. Τότε ἀρπάζουν καὶ οὗτοι τὰς ράβδους καὶ κτυποῦν. Ὁ κύκλος τῶν ραβδισμῶν εὐρύνεται, ἢ ἕρις ἐκτείνεται ἐφ' ὅλου τοῦ διαμερίσματος τῆς κλίμακος· ἐντὸς

ὀλίγων στιγμῶν πῖλοι εἰς τὸν ἀέρα, λαίμοδέται εἰς τεμάχια, πρόσωπα αἰμόφυρτα, κραυγαὶ φθάνουσι εἰς τὸν οὐρανόν, ὅλοι οἱ θεαταὶ εἰς τὸ πόδι, οἱ κλητήρες εἰς κίνησιν, οἱ toreros μεταβαλλόμενοι ἀπὸ ἠθοποιῶν εἰς θεατὰς.

Ἄλλοτε ζωντοὶ τινες νέοι στρέφονται πάντες ἑμοῦ πρὸς τι μέρος κραυγάζοντες: «Νά τος, νά τος.» — «Ποῦτος;» — «Οὐδεὶς.» Ἐν τούτοις οἱ παρακείμενοι ἐγείρονται, οἱ ἀπώτεροι ἀνέρχονται ἐπὶ τῶν καθισμάτων, αἱ κυραὶ προκύπτουν ἐκ τῶν θεωρείων· ἐν μιᾷ στιγμῇ ὅλος ὁ Κίρκος εἶνε ἄνω κάτω. Τότε ὁ ὄμιλος τῶν νέων ἐκρήγνυται εἰς ἡχηρὸς γέλωτας, οἱ παρακείμενοι, διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι ἐγελάσθησαν, κάμνουν τὸ ἴδιον, γελοῦν εἰς τὰ θεωρεῖα, γελοῦν εἰς τὴν στοάν, δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι γελοῦν.

Ἄλλοτε ξένος τις, πρώτην φορὰν παρευρισκόμενος εἰς ταυρομαχίαν, λιποθυμεῖ. Ἡ εἰδήσις διαδίδεται ἐν ἀκαρεί, ὅλοι ἐγείρονται, ὅλοι ἐρωτοῦν, ὅλοι φωνάζουσι καὶ ἐπακολουθεῖ σύγχυσις ἀπερίγραπτος.

Ἄλλοτε πάλιν κάποιος χαιρετᾷ ἐκ τοῦ ἄλλου ἄκρου τὸν φίλον του βροντοφώνως κινῶν τὸν γέλωτα.

Τὸ μέγα ἐκεῖνο πλῆθος συνταράσσεται ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ὑπὸ χιλίων ἀντιθέτων συναισθημάτων· μεταπίπτει ἀκαταπαύστως ἀπὸ τῆς φρίκης εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν, ἀπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὸν οἶκτον, ἀπὸ τοῦ οἶκτου εἰς τὴν ὀργήν, ἀπὸ τῆς ὀργῆς εἰς τὴν εὐθυμίαν, εἰς τὸν θαυμασμόν, εἰς τὴν ἀχαλίωτον τέρψιν.

Ἐν συνόλῳ ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν παράγει ἐν τῇ ψυχῇ τὸ θέαμα τοῦτο εἶνε ἀπερίγραπτος. Εἶνε κρᾶμά τι πολλαπλῶν καὶ ποικίλων συναισθημάτων.

Δὲν εἰξεύρετε τί νὰ σκεφθῆτε. Ἐρχονται στιγμαί, καθ' ἃς φρίττοντες θέλετε νὰ φύγετε ἀπὸ τὸν Κίρκον καὶ ὀρκίζεσθε νὰ μὴ ἐπανέλθετε πλέον. Ἄλλοτε πάλιν ἐκπεπληγμένοι, ἐνθουσιασμένοι, καταγοητευμένοι ἐπιθυμεῖτε νὰ μὴ τελειώσῃ ποτὲ τὸ θέαμα.

Ὅτε μὲν αἰσθάνεσθε ὅτι πάσχετε, ὅτε δὲ καὶ σεῖς, ὀπως οἱ γείτονές σας, κραυγάζετε, γελᾶτε, χειροκροτεῖτε.

Ἀποτροπιάζεσθε τὴν αἰματοχυσίαν, ἀλλὰ τὸ ἀξιοθαύμαστον θάρρος τοῦ ἀνθρώπου σεῖς ἀνυψοῖ· Ὁ κίνδυνος πιέζει τὴν καρδίαν σας, ἀλλ' ἡ νίκη σεῖς χαροποιεῖ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ πυρετός, ὅστις συνταράσσει τὸ πλῆθος, σεῖς κυριεύει.

Δὲν ἀναγνωρίζετε πλέον τὸν ἑαυτὸν σας. Εἴσθε ἄλλος. Ἐχετε καὶ σεῖς ὁρμὰς ὀργῆς, θηριωδίας, ἐνθουσιασμοῦ. Αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸν σας ἰσχυρὸν καὶ τολμηρόν. Ἡ πάλιν θερμαίνει τὸ αἷμά σας. Ἡ λάμψις τοῦ ξίφους σεῖς προξενεῖ φρικιασμόν. Ἐπειτα αἱ χιλιάδες ἐκεῖναι τῶν προσώπων, ἐκεῖνος ὁ θόρυβος, ἐκεῖνη ἡ μουσικὴ, ἐκεῖνοι οἱ μυκηθμοὶ, ἐκεῖνο τὸ αἷμα, ἐκεῖνη ἡ βρυχάσιγῃ, ἐκεῖνοι οἱ αἰφνιδιοὶ πάταγοι, ἐκεῖνη ἡ ἀπέραντος ἔκτασις, ἐκεῖνο τὸ φῶς ἐκεῖνα τὰ χρώματα, ἐκεῖνο τὸ κᾶτι τι μέγα, ἰσχυρόν, σκληρόν, μεγαλοπρεπές, ὅπερ σεῖς θυμβῶναι, σεῖς ζαλίζει καὶ σεῖς συνταράσσει...

Ὡραῖον εἶνε νὰ βλέπετε ἐξερχόμενον τὸ πλῆθος. Εἶνε δέκα χεῖμαρροι, οἱ ὅποιοι ἐκχέονται ἐκ δέκα θυρῶν καὶ πλημμυροῦν ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν τὸ προάστειον τῆς Σαλαμάνκας, τὸ Prado, τὰς δενδροστοιχίας τῶν Recoletos, τὴν ὁδὸν Ἀλκαλά.

Χιλιάδες ἀμαξῶν περιμένουν εἰς τὰ περίξ τοῦ Κίρκου. Ἐπὶ μίαν ὥραν ὅπου καὶ ἂν στραφῆτε δὲν βλέπετε ἄλλο παρὰ μίαν μυρμηκίαν, ἡ ὁποία ἐκτείνεται μέχρι τοῦ σημείου ὅπου χάνεται πλέον τὸ βλέμμα. Πάντες δὲ σιωποῦν. Αἱ συγκινήσεις κατέβαλον πάντας. Δὲν ἀκούεται ἢ ὁ κρότος τῶν βημάτων. Νομίζεις ὅτι τὸ πλῆθος θέλει νὰ διαλυθῇ λάθρα. Εἰδός τι θλίψεως ἀντικατέστησε τὴν προτερην εὐθυμίαν.

Ἐγὼ τὴν πρώτην φορὰν ὅπου ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν Κίρκον ἐκεῖνον, μόλις εἶχον τὴν δύναμιν νὰ στέκω εἰς τοὺς πόδας μου. Ἡ κεφαλὴ μου ἐγύριζε. Πανταχοῦ ἔβλεπον κέρατα

ταύρων, ὀφθαλμούς, αἰμοδιψούς, ἵππους νεκρούς, λάμψεις ξιφῶν.

Ἐλαβον τὴν συντομωτέραν ὁδὸν διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου, μόλις δὲ ἔφθασα ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου καὶ ἐκοιμήθην βαθύτατα.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης ἔσπευσεν ἡ οἰκοδέσποινα νὰ μὲ ἐρωτήσῃ :

— Λοιπόν ; Πῶς σὰς ἐφάνη ; Διασκεδάσατε ; θὰ ξαναπαῖτε ; Τί λέγετε ;

— Δὲν εἰξεύρω, ἀπεκρίθην, μοῦ φαίνεται ὅτι ὠνεϊρεύθην, θὰ σὰς τὰ εἰπῶ ἔπειτα, ἔχω ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ.

Ἦλθε τὸ σάββατον, ἡ παραμονὴ τῆς δευτέρας παραστάσεως.

— Θὰ παῖτε ; μὲ ἠρώτησεν ἡ οἰκοδέσποινα.

— Ὅχι... ἀπεκρίθην, πᾶν ἄλλο σκεπτόμενος.

Ἐξήλθον, διέσχισα τὴν ὁδὸν Ἀλκαλά, εὐρέθην, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἔμπροσθεν τοῦ γραφείου ὅπου πωλοῦνται τὰ εἰσιτήρια. Ἦτο πλήθος ἄπειρον. Εἶπον μέσα μου :

— Νὰ ὑπάγω ;... Ναι ;... Ὅχι...

— Θέλετε ἓνα εἰσιτήριο ; μὲ ἠρώτησε παιδίον τι, « un asiento de sombra, tendido numero seis, barrera quince reales ; (ἐν κάθισμα εἰς τὴν σκιάν, βαθμὶς ἀριθμὸς ἕξ, πλησίον τοῦ περιφράγματος, δεκαπέντε βασιλικά).

Καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθην :

— Δὸς μου τὸ !

Ἄλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσετε καλῶς τὴν φύσιν τοῦ θεάματος τούτου πρέπει νὰ γνωρίζετε τὴν ἱστορίαν του.

Πότε ἐγένετο ἡ πρώτη ταυρομαχία ὠρισμένως δὲν εἶνε γνωστόν· ἡ παράδοσις διηγείται ὅτι ὁ Cid Campeador (Κιδ ὁ Μαχητῆς) ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἱππότης, ὁ ὁποῖος κατήλθε μὲ τὸ δόρυ εἰς τὴν κονίστραν καὶ ἐφόνευσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου τὸ φοβερόν θηρίον. Ἐκτοτε οἱ εὐγενεῖς νέοι ἐπεδόθησαν μετὰ μεγάλου ζήλου εἰς τὰ γυμνάσια ταῦτα.

Καθ' ὅλας τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς ἐγένοντο ταυρομαχίαι, μόνον δὲ εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ μάχωνται. Αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς κατήρχοντο εἰς τὸ στάδιον.

Καθ' ἅπαντα τὸν μεσαίωνα τοῦτο ἦτο τὸ ἀγαπητόν θεῆμα τῶν αὐλῶν καὶ ἡ προσφιλές ἄσκησις τῶν μαχητῶν, ὅχι μόνον μεταξὺ τῶν Ἰσπανῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν Ἀράβων ἀκόμη. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἠμιλλῶντο ἐν τῇ ταυρομαχικῇ κονίστρᾳ ὡς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ἰσαβέλλα ἡ Καθολικὴ ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ταυρομαχίας, διότι, ὅταν παρέστη εἰς μίαν ἐκ τούτων, κατελήφθη ὑπὸ φρίκης, ἀλλ' οἱ πολλοὶ καὶ ἰσχυροὶ θαυμασταὶ τῶν ταυρομαχιῶν τὴν ἀπέτρεψαν ἀπὸ τοῦ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν τῆς.

Μετὰ τὴν Ἰσαβέλλαν, αἱ ταυρομαχίαι ἔλαβον μεγάλην διάδοσιν.

Κάρολος ὁ Ε' ἐφόνευσε διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς ἓνα ταῦρον εἰς τὴν Μείζονα Πλατεῖαν τῆς Βαλλαδολίδου. Ὁ Φερδινάνδος Πιτσάρος, ὁ περιώνυμος κατακτητῆς τοῦ Περού, ὑπῆρξεν ἐξοχος torero Ὁ βασιλεὺς Δὸν Σεβαστιανὸς τῆς Πορτογαλλίας ἔδρεψεν ἐπανειλημμένως τὴν δάφνην ἐν τῷ σταδίῳ. Φίλιππος ὁ Γ' διεκόσμησε τὸν Κίρκου τῆς Μαδρίτης. Φίλιππος ὁ Δ' ἠγωνίσθη ἐν αὐτῷ. Κάρολος ὁ Β' παρέσχε τὴν προστασίαν εἰς του τὰς ταυρομαχίας.

[Ἐπετα συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΤΙΣ ΕΙ! ΑΛΤ!

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ πανεπιστημίου τῆς Κατάνης ἐσήμανε δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεσυρόμην εἰς τὴν οἰκίαν μου καπνίζων ἡδέως μικρὸν Καβούρ. Ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ θεάτρου Arena Pacini.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, τὸ ὁμολογῶ, περτηήρουν μᾶλλον τὰ θεωρετὰ βριθόντα χαρισιστῶν δεσποινίδων, παρὰ τὴν σκηνὴν πλήρη ἡμιγύμνων ἠθοποιῶν, αἵτινες, σὰς βεβαιῶ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφιλοδώρουν παρατεταμένα... χαρμήματα.

Ἐβάδιζον διὰ τινος στενωπῆς καὶ ἐρήμου ὁδοῦ· ὁ οὐρανὸς ἦτο γαλήνιος, σπινθηροβόλος, καὶ οἱ ἀστέρες ἔλαμπον τόσῳ ζωηρῶς, ὥστε καθίστων ὠχρότερον τὸ φῶς τῶν φανῶν τῆς πόλεως.

* *

Ἡ νύξ ἦτο ἐκ ἐκείνων, αἵτινες ἐμπνέουσι τὸν ποιητὴν, αἵτινες ὁμιλοῦσιν εἰς τὴν καρδίαν τὴν εὐαίσθητον καὶ εὐγενῆ.

Πάντες εἶχον ἀποσυρθῆ. Οὔτε ἐν βῆμα ἐτάραττε τὴν μεγαλοπρεπῆ καὶ οἰονεὶ μυστηριώδη σιγὴν τῆς ὁδοῦ· μόνον μακρόθεν ἠκούετο ὁ κρότος ὀχλήματός τινος ἀργοπορήσαντος καὶ εἶτα... οὐδὲν πλέον.

Ὡ!... εἶνε ὠραία ἡ αὐγὴ τὴν ὁποίαν χαιρετίζουσι τὰ ἄσματα καὶ τὰ ἀρώματα· εἶνε ὠραία ἡ πρωΐα, ἣτις καλεῖ τὸ πᾶν εἰς νέαν ζωὴν· εἶνε ὠραία ἡ ροδόχρους δύσις, ἣτις περιβάλλει τὰ ὄρη διὰ πέπλου κυανοαυγοῦς, ἣτις χρυσίζει τὸ κύμα, ἀλλὰ διὰ τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς εἶνε ὠραιότερα ἡ νύξ ἡ ἀτάραχος, ἡ ποιητικὴ, ἡ μγευτικὴ.

Ἡ κίνησις, ὁ θόρυβος τῆς ἡμέρας ταράττουσι τὰς εὐγενεῖς σκέψεις, ἀποδιώκουσι τὰς γλυκεῖας εἰκόνας, αἵτινες παρίστανται εἰς τὴν ζωηρὰν φαντασίαν.

Εἰς μόνην τὴν νύκτα ἐμπιστευόμεθα τὰ ρόδινα ὄνειρά του ἔρωτος, καὶ τοὺς στεναγμοὺς τῶν κρυφίων θλίψεων.

* *

Εἶχε σημάνει ἡ τρίτη ὠρα !

Οὐδὲν φῶς διεκρίνετο πλέον διὰ τῶν παραθύρων. Ὅλοι ἐκοιμῶντο, καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι μόνος ἐγὼ ἔμενον ἀκόμη ἔξω.

Ἐτάχουν τὰ βήματά μου καὶ ὀλίγον ὑπελείπετο εἰσεῖτι ὅπως φθάσω εἰς τὴν Πλατεῖαν τῶν Μαρτύρων, ὅτε ἔστην αἰφνιδίως. Ἐκ τοῦ παραθύρου πενιχροῦ τινος οἰκίσκου ἐξήρχετο ἀκτὶς φωτὸς διαγράφουσα σκιάν ἀσθενεστάτην ἐπὶ τοῦ κατέναντι τοίχου. Τίς ἄρα γε ἠγρύπνει ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ ;

Σπουδαστῆς τις ἴσως ζητῶν νὰ ὑποκλέψῃ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου, ὅπως ἀναπληρώσῃ τὰς καταναλωθείσας ματαίως τὴν ἡμέραν ; Ἄλλος τις μὴ εὐρίσκων ἡσυχίαν οὔτε ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ζητῶν ἀνακούφισιν εἰς τὴν δροσερὰν τῆς νυκτὸς αὔραν ; ἢ τίμιός τις καταστηματοῦρχος ἐπιθεωρῶν τοὺς λογαριασμοὺς τῆς ἡμέρας ;

Οὐδὲν τούτων !

Ἐπλησίασα πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπερ εὐτυχῶς εὐρίσκετο πολὺ χαμηλά, καὶ ἤρχισα νὰ παρατηρῶ μετὰ μεγίστης ἀδιαφορίας.

Ἦτο πρᾶξις ὅχι τόσο καλὴ, τὸ νὰ παρατηρῶ τὴν νύκτα διὰ τῶν παραθύρων, τὸ γνωρίζω· ἀλλὰ... τί τὰ θέλετε, εἶμαι ὀλίγον περίεργος. Καὶ κατ' ἀρχάς, εἶνε ἀληθές, ἠθέλησα νὰ ἀπόσχω, ἀλλ' ἀκολούθως τὸ ἀπεφάσισα, ὥστε ἐμάντευεν ἡ καρδίκα μου ὅτι ἤθελεν ὠφελῆσαι ἡ περίεργία μου.

* *

Τφόντι, μόλις ἐπλησίασα τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τῶν ὄσλων τοῦ παραθύρου, ἤσθάνθην ὅτι τὸ αἱμᾶ μου ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας μου, ὅτι καὶ τι ἀνέκφραστον ἐπίεσε τὴν καρδίαν μου, ὡσεὶ θέλον νὰ σφίγξῃ αὐτήν... καὶ ἔμεινα ἐκεῖ ἔννεός.

Παρετήρησα μετὰ προσοχῆς καθ' ὄλον τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ, ἵνα ἴδω μὴ ἤρχετό τις, ἔριψα τὸ σιγάρον, οὐτινος ἐλάχιστον μέρος ἐσώζετο εἰσέτι, καὶ ἤρχισα ἐκ νέου νὰ βλέπω ἐντός.

Τί εἶχον παρατηρήσει!

Πλησίον τραπέζης τινός ἐκάθητο νεανὶς εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένη, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῆς. Ἦτο ὠχρὰ, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ὀλόμαυροι καὶ ἐκφραστικοί, διετήρουν τὰ ἴχνη προσφάτων δακρύων, οἱ δὲ συνεχεῖς στεναγμοὶ τῆς ἐμαρτύρουν πόσον ὑπέφερε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Πόσον ἦτο ὠραία ἐν τῇ στάσει ἐκείνη! Τὸ ὠχρὸν καὶ περίλυπον αὐτῆς πρόσωπον, ὅπερ καθίστων θαυμασιῶς ἐκφραστικὸν δύο μεγάλοι μαῦροι ὀφθαλμοί, ἡ πυκνὴ καὶ εἰς μυρίους βοστρύχους πίπτουσα ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς κόμη, τῇ ἔδιδον ὄψιν τόσῳ χαρίεσσαν καὶ θελκτικὴν, ὥστε σχεδὸν ἐστατικὸς τὴν ἰθεώρουν. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου δὲν ἀπεσπῶντο πλέον ἀπ' αὐτῆς, ἡ καρδία μου ἐτάχυνε τοὺς παλμούς τῆς καὶ ἐφαίνετο ὅτι συνεμερίζετο τὸ ἄλγος αὐτῆς.

Ἄλλὰ διατί ἄρα ἠγρύπνει τὴν ὄραν ἐκείνην; Δὲν ἀνεγίνωσκε, δὲν εἰργάζετο καὶ ἐφαίνετο βεβουλισμένη εἰς ἀλγεῖνὰς σκέψεις... Ὑψίστε θεέ! ... Ἀἴφνης ῥίγος ψυχρὸν ἐπάγωσε τὸ αἱμᾶ μου καὶ ἐγενόμην ἐκτός ἑαυτοῦ.

— Τί κώμωδία εἶνε αὐτή! ἀνέκραξα.

Νεανίας τις δεκαοκταέτης, ὠραῖος, ἔχων θελκτικὴν τὴν μορφήν καὶ μέτριον τὸ ἀνάστημα, ἐπλησίασεν αἰφνιδίως πρὸς τὴν κόρην, τὴν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετ' ἀνεκφράστου περιπαθείας, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἐσφιγξεν εἰς τὴν ἀγκάλην του, λέγων:

— ὦ, Ἐβελίνα μου, μὴ κλαίεις, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γείνη ἄλλως, τὸ εἰξεύρεις...

Καὶ ἐνῶ τὴν ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἡ καρδία του ἠσθάνετο τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς, διπλοῦς ἠκούσθη ἤχος φιλήματος, ὡς τις φωνὴ ἀγνωστος εὐλογουσα τὸ ἐναγκάλισμα ἐκεῖνο!

— Ἄ! πανοῦργοι, ἀνέκραξα ὀπισθεν τοῦ παραθύρου, τί πράγματα εἶνε αὐτά!

— Σιωπή... σιωπή, Ροβέρτε, εἶπεν ἡ νέα, σημαίνει τὸ ὠρολόγιον... τέσσαρες.

— Τέσσαρες. ἐπανελάθεν ὁ νέος, λοιπὸν ἄς φύγωμεν... τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα... Ἐβελίνα, θάρρος... οὐδεὶς μὰς βλέπει κατὰ τὴν ὄραν ταύτην... ὅλοι κοιμῶνται.

Καὶ οὕτω λέγων ἔλαθεν ὑπὸ μάλῃς δέμα τι, ἐνῶ ἡ κόρην περιεβάλλετο ἐν σπουδῇ μελαίνῃν ἐφεστρίδα ἑραάν.

* *

Ἐγὼ ἔμεινον ἐκεῖ ἐστατικὸς, φρυάττων. Ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἐπάγωνε τὸ αἱμᾶ μου καὶ ἐφοβούμην μὴ ἀνακαλυφθῶ κατὰ τὴν τόσῳ παράδοξον ἐκείνην στιγμὴν.

— Τώρα ἐννοῶ περὶ τίνος πρόκειται, πανοῦργοι, ἀνέκραξα. Καλὰ, λοιπὸν περιμένετε καὶ ἐγὼ σας διορθῶν... Πρὸς στιγμὴν ἠναγκάσθην νὰ στρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου, διότι οἱ δύο φυγάδες ἤρχοντο πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἄπεμακρύνθην ὀλίγον, καὶ μετ' οὐ πολὺ τὸ παράθυρον ἤνοιξε.

— Τώρα θὰ ἰδῆτε, εἶπον κατ' ἑμαυτόν.

— Ἐβελίνα, θάρρος, ἐπανελάμβανεν ὁ νέος θάρρος...

Ἦδη εἶχον θέσει τοὺς πόδας των ἐκτός τοῦ παραθύρου, ὅτε αἴφνης παρουσιάζομαι πρὸ αὐτῶν.

— Τίς εἶ! ἄλτ! ἐφώνησα θαρραλέος καὶ μετὰ φωνῆς ἐμποιοῦσας τρόμον.

Πρὸ τοῦ αἰφνιδίου ἐκείνου κεραυνοῦ, οἱ δύο φίλοι κατετρόμαξαν. Ἐνόησα ὅτι ἄτρεμον πλέον ἐμοῦ καὶ ἐν σπουδῇ ἀπεσύρθησαν.

— Ροβέρτε, ἐφώνησε περίτρομος ἡ κόρην.

— Ἐβελίνα, εἶμαι ἐδῶ... μὴ φοβῆσαι, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Καὶ τὸ παράθυρον ἐκλείσθη, ἐνῶ ἐγὼ παταγωδῶς ἐγένων!

Ἦτο ἤδη πολὺ ἄργά. Ἐσκέφθην ὅτι ὀλίγος ὕπνος ἦτο ἀναγκαῖος καὶ διηυθύνθην πρὸς τὴν οἰκίαν μου.

[Ἐκ τοῦ ἱταλικοῦ]

Β.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ Η' ἔτος.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος ἔτους νὰ σπεύσωσι πρὸς ἀπότισιν αὐτῆς. **Ἡ Διεύθυνσις.**

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοῖς κκ. ἀναγνώσταις ἡμῶν ὅτι τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», προσεχῶς θὰ ἐκτυπῶνται δι' ὄλωσιν νέων στοιχείων, ἅτινα πρὸ πολλοῦ παρηγγέλθησαν εἰς τὰ μοναδικὰ ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν Καταστήματα τοῦ ρέκτου κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Οὕτω τὸ ἡμέτερον τυπογραφεῖον ἐξ ὀλοκλήρου ἀνακαινιζόμενον θὰ δέχνηται καὶ οἷας-δύποτε τυπογραφικὰς ἐργασίας, μετὰ κομψότητος καὶ ἀκριβείας ἐκτελουμένας, εἰς τιμὰς λίαν εὐθνήσας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ — ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ — Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ.

Τιμῶνται :

Ἐν Ἀθῆναις δρ. 13, ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 14, τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 14.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρασατείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαρῆ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν γοιανὴν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγῆς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Ἐπίσκειται ἐν Ἀθῆναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Πρασατείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **Δραχμῆς ἑπτά.** (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).